

PRÍBEH Z RAKÚSKYCH ÁLP O NEČAKANEJ LÁSKE

HLAVNE SA NEZAMILUJ

Lea Marko

HLAVNE SA
NEZAMILUJ

HLAVNE SA NEZAMILUJ

Lea Marko

Text © Lea Marko, 2022
Cover Design by Eileen Carey
Cover Illustrations © Shutterstock / iStock
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2022

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0307-7

PROLÓG

„Preboha, Anna, nemôžeš takto ďalej žiť! Veď sa na seba pozri. A to si hovoríš žena?“ Silvia sedela v Anninej kuchyni, lyžičkou neprítomne miešala dávno vychladnutú kávu a obzerala sa okolo seba.

V dreze sa kopili špinavé riady, po zemi sa povalovali neidentifikovateľné zvršky a podlaha si už nejakú chvíľu nepamätala dotyk vysávača.

Ani Anna nevyzerala najlepšie. Kruhy pod očami, prepadnutá tvár, kedysi krásne zlatisté vlasy nedbalo zviazané do chvosta a zvyšky laku na nechtoch sa posmešne vysmievali Anninej depresii.

„Tebe sa to vracia, Silvi. Teba manžel po toľkých rokoch nevymenil za mladší model. Ty si neprišla o prácu vo firme, ktorú si s ním vybuodovala od nuly.“

Anna už nevládala plakať. Rezignovala. Jej život sa ocitol v troskách vo chvíli, keď jej manžel z ničoho nič oznámil, že sa chce rozvieť. Ťažký zásah priamo do srdca.

„Chápeš to? Lebo ja to stále nedokážem pochopiť. Peter má štyridsaťsedem rokov! Človek by v tomto veku očakával od muža nejakú zrelosť, ale nie, zjavne zažíva druhú pubertu! Narazí si nejakú mladú pipku a pri prvej príležitosti ju nabúcha!“

Anne sa od rozčúlenia začal prudko dvíhať hrudník a Silvia mrzuto sledovala, ako sa opäť začína oddávať sebatrýzneniu.

„A vieš, čo mi ten sviniar povedal? Že som sa viac zaujíkala o kuchyňu a o firmu ako oňho! Že je to aj moja chyba! Tak ja sa celé tie roky starám, aby mal priestor na prácu, aby bolo vždy navarené, upratané, aby boli deti naučené a vyumývané, aby všetko bolo tip-top, dokonca som si na krk uviazala aj jeho účtovníctvo, a toto mám za to! Kde je tu spravodlivosť? Čím som si to zaslúžila?“

Silvia nechala Annu, aby sa vyrozprávala, ale tentoraz si sľúbila, že naposledy. Ako jej najlepšia kamarátka mala tých litánií a horekovania akurát dosť. Počúvala to minimálne trikrát do týždňa už šesť mesiacov. Pol roka!

Spočiatku si myslela, že Anna potrebuje len vrbu, do ktorej sa môže vyplakať, ale časom pochopila, že ak nezasiahne, jej kamarátka spadne na dno a potom jej už ťažko niekto pomôže. Veď fajn, len kde je to dno... Zjavne ho ešte nedosiahla.

„Stop, Anna! Už dosť. Toto som už počula aspoň tisíckrát a čo si spravila? Nič. Vôbec nič. Len tu sedíš, lamentuješ a kašleš na seba. Áno, máš ranené srdce, no predovšetkým ego. Keď sa na to pozrieš z Petrovej strany, musíš uznať, že v niečom mal pravdu. Ako často ste mali sex? Ako často si sa vybodla na varenie a vyšli ste si spolu von, len vy dvaja? Ako ste spolu trávili čas, odkedy vám deti odišli z domu študovať na vysokú?“

Anna prudko zdvihla hlavu, lebo útok od najlepšej kamošky nečakala ani vo sne.

„Na čej strane si, Silvi? Chceš mi povedať, že všetkému som na vine ja? Nebodaj si hovorila s Petrom a ten ti úplne vymyl mozog? No skvelé, proste úžasné!“

Silvia prevrátila oči až navrch hlavy a dotkla sa Anninej ruky.

„Nie, nehovorila som s Petrom a ani som nemusela. No mám oči. Kedy si sa naposledy pozrela do zrkadla? Vieš, čo vidím ja? Len pozostatky z kedysi krásnej ženy, ktorá sa doslova vyžíva vo svojom nešťastí. Anna, som na tvojej strane, preto už nebudem ďalej prítakávať a pozeráť sa na to, ako sa tvoj život prepadá niekde do hlbokkej diery. Musíš sa vzchopiť, dievčatko. Život ide ďalej a ty si ešte len v polovici.“

Anna si utrela krokodíliu slzu, ktorá jej kvapla na nahé plece, a potiahla nosom, pričom vydala neženský zvuk. Bolo jej to jedno.

„A čo mám teda robiť? Nemám prácu, nemám pre koho žiť, som zavretá v tomto dome, kde mi všetko pripomína Petra a deti...“

„No a práve v tom je ten problém. Vidíš to zlou optikou. Vieš, ako sa hovorí – ak ti život dá citrón, daj si k nemu martini.“

To Annu zaujalo. Zdvihla hlavu a nevedomky si začala natáčať vlasy z chvosta na ukazovák. Nohou pritom poklepkávala po podlahe v nervóznom, rýchлом tempe. Klap-klap-klap. Silvia jej pristúpila nohu, aby ju zastavila, a povedala:

„Mám taký nápad. Po manželovi mi ostala chata v Rakúsku, v malom mestečku v Tirolsku, v tichej uličke

takmer bez susedov pri lese. Chodím tam málokedy, ani decká tam veľmi nechcú ísť. Veď vieš, dnešní mladí sú skôr do mesta ako na hory. Tak mi napadlo, že by si tam mohla stráviť nejaký čas len sama so sebou a dať sa dohromady.“

Anna od prekvapenia nemo otvorila ústa a trvalo jej dobrých desať sekúnd, kým sa zmohla na otázku: „A čo tam, preboha, budem robiť? Sama? Veď tam nikoho nepoznám!“

„O to ide. Budeš tam sama. V malej útulnej chate s lesom za chrbtom. Zmeniš prostredie, aby si od všetkého získala odstup. Veď prácu aj tak nemáš, a ako sama vravíš, nikomu chýbať nebudeš. Mne áno, ale ja to prežijem,“ usmievala sa Silvia popod nos.

Anna ostala ticho. Silvia netušila, čo si myslí, ale vedela, že ju musí rýchlo spracovať. Toto je asi posledná šanca, kým obe zošalejú.

„Vezmeš si so sebou poriadne topánky, teplé oblečenie a svoje milované husle. Tam tvoja hra nebude nikoho otravovať. Budeš chodiť na dlhé vychádzky, na nákupy, variť len pre seba a starať sa iba o seba. Lúštiť krížovky, pozeráť romantické filmy...“ zháčila sa, keď zbadala Annin vražedný výraz, ale kula železo za horúca. „No dobre, romantické filmy nie, ale čo tak detektívky, horory, dokumenty? Jednoducho budeš tráviť čas sama so sebou a učiť sa mať rada. Aha, priniesla som ti niečo na cestu,“ ukázala na objemnú tašku, ktorú dotrepala so sebou.

„Ty si to plánovala, že? Čo to je?“ Anna sa nedôverčivo pozrela smerom k taške.

„Áno, plánovala, aby si vedela. Tak ma zabi za to, že mi na tebe záleží. Sú to knihy. Čítať vieš, nie?“

Anna sa zdvihla a došuchtala sa k taške. Otvorila ju a letmo skenovala Silviin výber: Hayová, Tolle, Hicks... Prepánajána, čo si tá Silvia o mne vôbec myslí! Nikdy som nebola na ezoterické kecy, chodilo Anne po rozume, ale zahryzla si do jazyka a prezerala ďalej. Našťastie jej Silvia pribalila aj sexi romantiku a zopár historických románov.

„Toto neprečítam ani za rok.“

Silvia vedela, že má vyhraté: „Môžeš si ich nechať. Tak čo, pôjdeš? Aspoň na mesiac. Alebo na ako dlho chceš. Viem, že úspory máš, a nič ťa tu nedrží...“

„Dobre, dobre. Pôjdem,“ impulzívne sa rozhodla Anna. „Toto ešte oľutujem, ale momentálne nemám lepšie vyhliadky.“

„Neblázni! Čo môžeš stratiť? Budeš v prírode, zme-
níš vzduch, pohyb v lese ti prospeje...“

„Silvi, zavri ústa, lebo si to rozmyslím,“ skočila jej do reči Anna.

Silvia zrazu nevedela, čo má povedať. Také rýchle víťazstvo nečakala. Pre istotu okamžite zmenila tému:

„Predstav si, Milana som pustila k vode.“

Anna si zamyslene podoprela bradu. Hoci Silvia oslávila štyridsiatku už pred tromi rokmi, na svoj vek vyzerala úžasne. Nemala problém nájsť si partnera, ale nebola prelietavá. Rozísť sa po takom krátkom romá-
niku pre ňu vôbec nebolo typické.

„Čo sa stalo?“

„Posteľná chémia nefungovala. Bol hrozne sebecký. Najprv sa postaral o seba a na mňa sa jednoducho vykašľal. Navyše mal malého vtáka,“ Silvia si ako zvyčajne nedávala servítku pred ústa.

„Aj s malým gašparkom sa dá hrať veľké divadlo,“ podotkla Anna.

„Hrať divadlo možno, ale s reálnou akciou je to už horšie.“

Anna vybuchla zdravým smiechom. „Páni, Silvi, ty si des. No mám ťa rada, ty opica.“

1

Annine prvé dni v tirolskom Loseggu nestáli za nič. Striedavo prepadala panike, zúfalstvu a hnevu. Keď ju pred polrokom opustil manžel a prišla o prácu, zrazu sa nikam neponáhľala a vo firme ju nikto nenaháňal s faktúrami a s termínmi. No teraz stratila aj posledné ilúzie o svojich istotách – deti nepotrebovali nič oparať, nemala komu uvariť večeru a nebol tu nikto, komu by sa posťažovala na Petra.

Peter. Ten sviniar odporný! Obetovala som mu svoje najkrajšie roky, utápala sa Anna v sebaľútosti. Všivák jeden, využil ma vo svojej firme, slúžila som mu ako kuchárka, upratovačka a ktovie čo ešte, a teraz čo mám z toho? Bodaj by si tú aférku z druhej puberty vyžral až do dna! Pomstychtivo si predstavovala, ako jej ešte stále manžel vstáva k svojmu novorodeniatku s tmavými kruhmi pod očami a so zježenými prešedivenými vlasmi.

Zrada ju stále bolela, no už to nebola ostrá bolesť, ktorá sa zarezávala do srdca ako nôž. Cítila, že zmena prostredia urobila svoje. Ostrá bolesť sa zmenila na tupé pichnutie pri srdci vždy, keď si na Petra spomenula.

Spočiatku nevedela, ako má naplniť svoje dni. V Loseggu nepoznala nikoho a nemala ani najmenšiu chuť

vyraziť si do mestečka nadviazať nové známosti. Naopak, ľudom sa snažila vyháňať a na nákupy si zvyčajne zabehla raz za pár dní do Hallu vzdialeného asi desať kilometrov. Lenže nakupovanie jej zabralo tak dve hodinky týždenne. Čo so zvyšným časom?

Nepotrebná, stará a zbytočná. Ako použitá handra, ktorú niekto vyhodil. Ktorú nikto nechcel. Miliónkrát držala v ruke mobil. Stačilo už len stlačiť zelený gombík, ktorý by ju spojil so Silviou. Vždy to však položila. Čo by jej asi povedala? Vzdávam to, odchádzam, kašlem na život...

Jediné, čo ju držalo v chate, bol sľub, ktorý dala Silvii pred odchodom.

„Sľúb mi, že tam ostaneš, aspoň kým neprečítaš polovicu kníh z tej tašky,“ naliehala na ňu Silvia, keď nastupovala do svojho malého chrobáka.

Anna váhala, ale cítila, že je to pre jej priateľku dôležité. Aj pre ňu samotnú.

„Tak dobre, Silvi, sľubujem. Polovicu kníh z tvojej tašky podľa vlastného výberu.“

Od jej príchodu do Loseggu ubehli už dva týždne, no zatiaľ neprečítala ani riadok. Mám čo robiť, pomyslela si, keď sa prehrabávala knihami v tučnej taške od Silvie. Bolo ich tam aspoň tridsať. Anna v duchu nadávala na stratu zdravého rozumu, že vôbec niečo také Silvii sľúbila. Prečítať aspoň pätnásť kníh, preboha!

Začala čítať tituly a mená autorov. Postupovala metodicky, pričom ezoterické a spirituálne knihy okamžite dávala bokom. Kto by to bol o Silvii povedal, že číta

niečo také, zapochybovala Anna o tom, či svoju priateľku vôbec pozná.

Nasledujúce dni väčšinu času strávila schúlená v starom kresle pred kozubom, s nosom zaboreným v románoch. Od svojej štyridsiatky potrebovala okuliare na čítanie, a tak ju po pár hodinách čítania rozbolela hlava. Každý deň sa preto vybrala na prechádzku po okolí.

Útulná chata ležala blízko lesa na odbočke od turistickej trasy a za celý deň okolo nej okrem susedov neprešla ani živá duša. Anne to tak vyhovovalo. Najbližší susedia bývali v podobnej chate vzdialenej asi dvesto metrov, a tak si užívala úplné ticho a súkromie. Vedela o nich len to, že ide o starší manželský pár.

Po pár dňoch ju však romány prestali baviť. Áno, prekypovali sexom a romantikou, ale Anna si ich nevedela vychutnať. Všetky boli na jedno kopyto: hlavná hrdinka, maximálne tridsaťročná, sa zamiluje buď do svojho šéfa, alebo do kolegu, alebo do niekoho úplne „mimo misy“, chvíľu okolo seba chodia, neskôr zo seba trhajú šaty a nakoniec skončia pred oltárom.

Totálne klišé. To mi hádam Silvia spravila naschvál, skrslo jej v hlave podozrenie. Áno, tá líška prefíkaná dobre vedela, čo nastrkala do tej tašky. Anna sa už nemohla prinútiť čítať ďalší román, lebo by sa z toho medíka a cukru povracala.

Lenže, na druhej strane, sľub je sľub. S veľkým sebazaprením siahla do druhej kopy kníh, ktorej nemala v úmysle sa ani len dotknúť. Anna bola praktická žena, zvyknutá obracať sa v biznise a pracovať s číslami,

a tak ezoterika a spiritualita v jej živote nemali nijaké miesto.

S veľkou nechuťou otvorila Eckharta Tolleho a pustila sa do čítania.

Fakt sa snažila, ale naraz nedokázala prečítať viac ako päť strán. Vždy pocítila akési mravčenie v tele, nutkanie vyskočiť a utiecť. Aby sa vyhla čítaniu, stále si nachádzala nové činnosti, ktorým dala prednosť. Začala chodiť na dlhšie túry, sem-tam si na internete vyhľadala nový zdravý recept, občas si zahrala na husliach. V kôlni dokonca našla starý bicykel po Silvii, ktorý ešte vyzeral funkčne.

Zrazu zistila, že sa cíti inak, akosi lepšie. Zradné srdce ju pri akejkoľvek spomienke na Petra stále zabolalo, ale už naňho nemyslela každých tridsať sekúnd. Ten Tolle nakoniec nepísal až také bludy, uvedomila si. Vždy keď začala horekovať nad svojím osudom, si sama povedala dosť. Teraz som tu a idem sa venovať tomu, čo je práve tu a teraz.

Spočiatku si dávala stopku prakticky neustále, ale postupne spozorovala, že sa čoraz viac zaoberá krásnou a pokojnou alpskou prírodou okolo seba. Jej duša začala nachádzať pokoj. Sem-tam vytiahla svoj mobil a odfotovala si oblohu nad hlavou. Modrú bezoblačnú aj šedivú s búrkovými mrakmi – vždy bola nádherná. Jej fotenie Anne prinášalo tichú radosť.

* * *

Moje husle, pohladila Anna staré puzdro huslí Cremona, ktoré jej ešte v detstve darovala stará mama. Ďalší zbabraný, nesplnený sen. Od detstva snívala, že raz bude stáť na koncertnom pódiu ako slávna huslistka, ale jej rodičia mali na jej budúcnosť iný názor.

„Fidlikaním si nezarobíš ani na slaná vodu. Radšej vyštuduj niečo praktické.“

Ekonomickú univerzitu ukončila s červeným diplomom a celý doterajší život sa hrabala vo faktúrach v Petrovej firme. A načo to bolo dobré? Robiť niekomu slúžku, kuchárku, upratovačku, sekretárku, účtovníčku a aká bola odmena? Stop, Anna, už to robíš zasa, prichytila sa pri nariekaní nad svojím životom.

Pomaly otvorila puzdro, husle opatrne chytila do rúk, zavrela oči a predstavila si, že hrá na malom súkromnom koncerte len pre priateľov. Nič veľké, práve naopak, intímna atmosféra jej vždy sedela viac. Zdvihla sláčik k husliam a začala hrať *Air na strune G* od Bacha.

Hotová maturita pre huslistov, najmä v tej úprave od Bachovho fanúšika Wilhelma, ktorý tú skladbu nashvál prepísal tak, aby sa dala zahrať na jednej strune – áno, správne, na géčku. Anna to vždy pokladala za výzvu, ale hodiny poctivej driny sa vyplatili. Zavrela oči a dala sa unášať vlastnou hrou, až kým ju zo snívania nevytrhlo hlasné búchanie na dvere.

2

Anna odložila husle na pohovku a vykukla oknom. Jej miniatúrna koncertná sála sa nachádzala na poschodí, a preto z okna uvidela len vrch plešatej hlavy patriacej k malej zavalitej mužskej postave. Návštevník neúnavne trieskal pästou na drevené vchodové dvere.

„Panebože, veď to tu rozbije a Silvia ma prizabije!“ šomrala Anna cestou k dverám. Čo tak asi môže chcieť? Nikto z mojich známych okrem Silvie nevie, že som tu. Dúfala som, že to tak aj ostane, a teraz toto, lamentovala v duchu.

Keď konečne zišla na prízemie a otvorila, stretla sa s prekvapenou tvárou postaršieho pána, ktorý v jednej ruke žmolil šiltovku a druhá ruka sa zovretá v päšť zastavila vo vzduchu. Nevyzeral ako lupič. Práve naopak. Mal okrúhlu, zdravo vyzerajúcu tvár s pristrihnutými fúzikmi a s dobromyseľnými očami obkolesenými vejárikmi drobučkých vrások. Niečo medzi päťdesiat a šesťdesiat rokov, usúdila pri pohľade na jeho takmer holú hlavu a vypuklé brucho. Prv než stihla čokoľvek povedať, prišelec sa na ňu zdráhavo usmial a spustil:

„Dobrý deň, prepáčte, nechcel som vás vyľakať. Zvonil som, ale asi ste ma nepočuli. Alebo zasa nefunguje

zvonček, ako bolo u starého Pankráca zvykom. Nikdy mu nefungoval zvonček, ani telefón nikdy nedvíhal, no, bolo to s ním ťažké. No už vyše sedem rokov nie je medzi živými a jeho syn tento dom dávno predal, tak som si myslel, že už to bude v poriadku... Bože, čo to tu trepem?“ zháčil sa, keď si uvedomil, že Anna naňho vyjavene zíza s pootvorenými ústami.

„Dúfam, že ste sa nezľakli. Hádám sa ma nebojíte?“ bezstarostne drmolil ďalej.

„A... ako vám môžem pomôcť?“ vysúkala zo seba bezchybnou plynulou nemčinou.

Talent na jazyky podedila po otcovi a uplynulých dvadsať rokov nemčinu denne používala v komunikácii s firemnými zákazníkmi a dodávateľmi. A teraz je všetko preč, toľké stratené roky... Stop, Anna, sústreď sa, napomenula sa v myšli.

Usmiala sa na nezvaného hosta, ktorý podľa prízvuku ihneď rozpoznal, že nemčina nebude jej materská reč. Krátko si ju premeral a odhadoval ju. Štíhla a priemerne vysoká postava, príjemná a milá tvárička, už nie najmladšia. Zaváhal, či má vôbec začať s tým, prečo vlastne prišiel. Anna sa naňho ďalej jemne usmievala a nevyzerala, že by jej jeho návšteva prekážala. Rezignovane si vzdychol a pustil sa do vysvetľovania:

„Volám sa Franz Keller a v podstate celý život bývam tu v Loseggu. Pracujem na miestnom úrade, v turistickej kancelárii, a vediem miestnu kapelu.“

Annina tvár sa rozžiarila ako slniečko, pretože si spomenula na postavičku z obľúbeného seriálu svojich

detí – na prasiatko Peppu. Bolo to dávno, ale stále si pamätala pani Zajacovú, ktorá robila všetko možné aj nemožné, od predavačky v obchode cez uvádzačku v divadle až po pilotku helikoptéry či pracovníčku pošty. Správne dievča pre všetko, tento Franz. Čo len môže odo mňa chcieť? vrtalo jej v hlave.

„Nechcete si so mnou dať šálku kávy?“ z náhleho popudu ho pozvala dnu. Otočila sa a Franz ju nasledoval do útulnej obývačky. Sadol si na rozmerný gauč pokrytý pestrofarebnou háčkovanou prikrývkou a pobzeral sa okolo seba.

Oproti gauču stál kozub, v ktorom sa už dávno nekúrilo. Ošúchané hojdacie kreslo, zavalené všakovakými knihami v nejakom cudzom jazyku, si už svoje lepšie dni ani nepamätalo. Na stenách viseli amatérsky maľované obrázky a prastaré vyrezávané kukučkové hodiny. Vidiecku atmosféru tohto miesta dotváralo drevené obloženie stien a trámy na strope.

„Prepáčte, dlho som tu nebol. Naposledy pred siedmimi rokmi, keď ešte žil Pankrác. Ako vidím, veľa sa tu toho nezmenilo,“ Franz si od Anny vzal šálku čerstvej kávy, pridal si do nej dve kocky cukru a pomaly zamiešal.

„Nie je to môj dom. Patrí mojej kamarátke. S manželom si ho kúpili pred pár rokmi. Plánovali ho prerobiť a možno sa tu usadiť na staré kolená. Jej manžel však zomrel pri dopravnej nehode a ona sem chodí zriedka,“ vecne mu vysvetlila Anna.

„To mi je ľúto. Iste bol ešte mladý. A vy, pani? Čo vás sem priviedlo?“ spýtavo sa na ňu pozrel.

„Ach, ani som sa nepredstavila. Volám sa Anna Majerová a som zo Slovenska, z Bratislavy. Kamarátka Silvia mi tento domček požičala na pár mesiacov, aby...“ zaváhala, lebo sa nechcela zdôveriť úplne cudziemu človeku, „... som mohla byť chvíľu sama.“

Franz pokýval hlavou a nevyzvedal. Pochopil, že Annu niečo bolí, ale nechce o tom rozprávať. Sám si za svoj život preskákaval všeličím, a tak chápal, že je lepšie nenaliehať a nechať veci plynúť.

Ponorili sa do príjemného ticha a mlčky popíjali kávu. Napriek tomu, že sa videli po prvýkrát, sa obaja cítili pohodlne. Ticho narušilo len občasné cinknutie šálky o tanierik.

Po chvíľke sa Anna spamätala. „Čomu vlastne vďačím sa vašu návštevu?“

Franz sa neisto poškrabal za uchom. Stále zbieral odvalu, aby vyklopil pravý dôvod svojej návštevy. „Ak o niečo nepožiadáš, odpoveď je vždy nie,“ to mu večne prízvukovala jeho žena Inge, a tak nesmelo začal odznova:

„Ako som už spomenul, viem miestnu kapelu. Bolo nás päť: ja hrám na gitare, moja žena Inge na klavesoch, kamaráti Jonas na basgitare a Thomas na bicích. Mali sme aj speváčku Birgit, lenže tá sa vydala a pred mesiacom sa definitívne odsťahovala z Losegggu. Takže sme ostali len štyria. Problém je, že všetky naše aranžmány počítajú s piatimi členmi a bez speváčky sme stratení,“ odmlčal sa a úzkostlivo sledoval Anninu reakciu. Jej výraz však neprezrádzal absolútne nič.